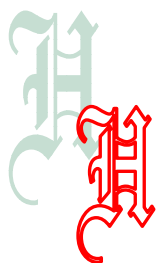

Hồi 24

Chuyện Xưa Như Giấc Mơ

Hoàng Mộ Phong râu rĩ gượng cười nói :

- Nếu chị Hồng Tiểu không tin thì tôi xin lấy bằng cứ cho chị xem !

Nói xong, chàng vội móc túi lấy ra một cái búa sắt màu đen hình dáng rất kỳ lạ ra đưa cho Hồng Tiểu xem và nói :

- Đây là Liệt Khuyết Thần Phủ, một trong Phiên Thiên Tam Bảo của Bàn Bang Chủ và cũng là vật của Bàn cô nương tặng cho tiểu đệ khi hấp hối !

Nói tới đó, chàng ta múa chiếc búa thần chém vào một tảng đá to, tảng đá vỡ ngay. Quả thật là dị bấu của tiền cổ.

Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy không thể nào không tin và cũng không thể nào không nghi ngờ nên nàng nhìn thẳng vào mặt Mộ Phong cau mày lại hỏi :

- Theo như lời Phong đệ thì thiếu nữ Hoàng Sam vừa rồi lại ...

Hoàng Mộ Phong vẻ mặt cương quyết xen lời nói :

- Vì việc này tiểu đệ kinh ngạc, thiếu nữ áo vàng này không những giống hệt Bàn Chân Chân, lời nói và cử chỉ cũng giống nốt !

Mạnh Hồng Tiểu nghi ngại giây lát, lại hỏi :

- Phong đệ đã biết Chân Chân quá cố rồi, sao không nói Bàn Bang Chủ hay, trái lại hiền đệ còn dấu diếm hộ Chân Chân, mạo như thế để làm chi ?

Hoàng Mộ Phong râu rĩ thở dài đáp :

- Từ khi tiểu đệ trông thấy thiếu nữ áo vàng giả hiệu đó, tiểu đệ suy tính mãi có nên dấu diếm hộ hay là lật mặt nạ nàng ta ra? Đệ không biết nên xử trí như thế nào, mới phải thỉnh giáo chị Hồng Tiểu như vậy.

Giọng nói chàng ta rất râu rĩ và cau mày lại nói tiếp :

- Bàn Bang Chủ tuy danh trấn vũ nội và khắp giang hồ thật, lại

còn có Liễn Như Yến và Khổng Lăng Tiêu hai phu nhân phò trợ cho nữa, nhưng vợ cả của ông ta mất từ sớm, chỉ sinh hạ được một mình Bàng Chân Chân thôi, còn hai vị phu nhân sau này đều hiếm hoi, nếu bây giờ ông ta biết con gái cưng duy nhất đã tạ thế, thử hỏi ông ta sẽ đau lòng đến thế nào?

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Chính thế ! Tuổi già mà hay tin con chết thì đau lòng không thể tưởng tượng được, ít nhất cũng mất hết một nửa hùng tâm tráng chí đi.

Hoàng Mộ Phong gật đầu hỏi tiếp :

- Chị Hồng Tiểu nói rất đúng, vì thế tôi mới dấu diếm cho cô gái áo vàng giả nọ để cho người không cha được cha và cũng để cho Bàng Bang Chủ mất con lại được con, như vậy đôi bên đều có ích lợi hết có phải không hở chị Hồng Tiểu?

- Phải, nhưng sao Phong đệ lại biết thiếu nữ áo vàng giả hiệu này lại không có cha?

- Tiểu đệ đi lại Miêu Cương đã lâu, trông thấy cử chỉ và thái độ thiếu nữ áo vàng giả hiệu kia, đệ biết ngay nàng ta là một thiếu nữ người Hán phiêu lưu một thân một mình ở Miêu Cương.

- Tại sao cô bé ấy lại như một kẻ mất hồn vía như thế ?

- Vì mặt mũi, hình dáng của nàng giống hệt như Bàng Chân Chân cô nương nên người ta mới nhận lầm và đưa về Tam Nguyên Bang. Nhưng vì lạ đất lạ người, nàng bơ ngỡ, tất nhiên phải nhơ ngác như kẻ mất thần vậy.

- À ! ... Tôi hiểu rồi ! Thế ra cách trị bệnh vừa rồi của Phong đệ là đem hết mọi chuyện của Bàng Bang Chủ nói cho cô bé áo vàng giả hiệu ấy biết phải không?

- Không những nói hết mọi sự cho nàng ta nghe mà còn kể cả chuyện mà tôi đã trông thấy ở Vạn Kiếp Môn cho nàng hay nốt, và cũng còn nói dối nàng là Bàng cô nương đã thoát chết và tôi dặn nàng ta hãy Bàng Bang Chủ có hỏi gì đến nội bộ của Tam Nguyên Bang thì cứ thoái thác vì trí nhớ chưa được hoàn toàn khôi phục. Về phía Bàng Bang Chủ, tôi lại khuyên ông ta khi thấy Bàng Chân Chân quên những chuyện gì thì ông nên chỉ giúp là hơn !

Mạnh Hồng Tiểu vỗ tay khen ngợi :

- Phong đệ thông minh thật và làm như vậy rất chu đáo cả cho đôi bên !

Hoàng Mộ Phong lại nhìn mặt Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Chị Hồng Tiểu, chẳng hay Cổ Thanh Phong huynh có phải là người đa tình không ?

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong hỏi đột ngột như vậy, nhưng vẫn mỉm cười đáp :

- Thanh Phong là người rất đa tình và cũng là một hiệp sĩ quang minh lỗi lạc.

Hoàng Mộ Phong lại rầu rĩ thở dài nói tiếp :

- Những người đa tình lại hay khổ đau vì tình, Thanh Phong huynh không những rất yêu chị Hồng Tiểu và yêu cả Chân Chân thiết tha nữa, nếu bây giờ Thanh Phong huynh hay tin Chân Chân cô nương ôm hận ở núi Hoài Ngọc thì có lẽ ...

Mạnh Hồng Tiểu nghe giọng nói của Hoàng Mộ Phong đã hiểu liền, không đợi cho chàng nói dứt đã mỉm cười nói :

- Phải nếu Thanh Phong hay tin Bàn Chân Chân quá cố thì thế nào cũng đau lòng hết sức và vết thương lòng ấy không thể nào hàn gắn lại được ! Việc làm này của Phong đệ quả thật là tròn cả bốn bề ba mặt.

- Việc này tuy tròn cả mấy mặt nhưng đệ tự tiện làm mai hộ Thanh Phong huynh thì thực hổ thẹn với chị Hồng Tiểu lắm, nếu đệ không biết : Hồng Tam Quốc Kỳ Anh, đệ bao giờ dám đường đột như thế ?

- Sao Phong đệ cứ tăng bốc tôi hoài vậy có ích gì ? Bây giờ tôi mong Phong đệ cùng đi với tôi làm một việc này, chẳng hay Phong đệ có bằng lòng hay không ?

Hoàng Mộ Phong đảo ngược đôi người, mỉm cười đáp :

- Có phải chị Hồng Tiểu muốn bảo tôi đi núi Hoài Ngọc để điều vái ngôi mộ của Bàn Chân Chân cô nương không?

Mạnh Hồng Tiểu rầu rĩ gật đầu đáp :

- Phong đệ đoán rất đúng, tuy tôi chưa được hân hạnh xây mộ cho Bàn cô nương, nhưng tôi cũng nên đến cắm một bó hao và tưới ba chung rượu trước mộ nàng mới phải !

- Ý định chị Hồng Tiểu rất hay, nhưng hôm nay đã khuya lắm rồi, chúng ta hãy ở lại nơi đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi cũng chưa muộn.

- Tôi rất ưa cảnh vật tinh tú nơi đây và nhất là đêm nay lại có trăng tròn gió mát, chi bằng chúng ta ở đây lấy đá làm bàn, uống chơi vài chén rượu, xong rồi hãy đi tìm nơi nghỉ ngơi nhé ?

Nói xong, hai người liền ngồi dựa vào cây thông, lấy rượu và lương khô ra đối ẩm ngắm trăng. Không hiểu vì lẽ gì, Hoàng Mộ Phong cảm xúc hoài, cứ nhìn chị Nguyệt thở ngán than dài luôn miệng. Mạnh Hồng Tiểu bỗng nhìn mặt Hoàng Mộ Phong cau mày hỏi :

- Phong đệ, tôi đang tấm tức và chấp chứa một câu chuyện lòng, muốn hỏi hiền đệ .

- Chẳng hay chuyện gì ? Chị Hồng Tiểu thốt lộ đi !

- Từ khi tôi kết nghĩa với Phong đệ tới giờ, nhận thấy hình như Phong đệ có nhiều chuyện thương tâm, nhưng Phong đệ không bày tỏ cho tôi hay !

- Chị Hồng Tiểu khỏi phải đa nghi như thế, tiểu đệ không có chuyện gì thương tâm hết.

- Phong đệ đừng có gượng biện bạch nữa, vừa rồi Phong đệ cứ thở ngán than dài và mồm lẩm bẩm điều chi hoài, chẳng lẽ những điều đó không phải là cảm xúc và đau lòng hay sao?

- Chị Hồng Tiểu ! ... Quả thực đệ không có điều thương tâm gì đáng dấu cả ! Nếu quả thật có, tiểu đệ không khi nào dấu diếm chị Hồng Tiểu đâu !

Mạnh Hồng Tiểu thấy đôi mắt của chàng ta long lanh như đầm lệ, nhất định chàng ta thế nào cũng đang có chuyện thương tâm dĩ vãng giết chết đó và có lẽ chưa tới lúc thuận tiện nói ra, nên chàng ta mới dấu diếm như thế. Nghĩ vậy, nàng chỉ mỉm cười thôi chứ không hỏi tiếp nữa.

Hai người đã uống ngà ngà say, Mạnh Hồng Tiểu lại lên tiếng nói:

- Phong đệ, trời đã khuya chúng ta cũng nên đi kiếm chỗ nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi núi Hoài Ngọc để tế mộ Bàn Chân Chân, như vậy tôi mới được yên lòng !

Với giọng khàn khàn, Hoàng Mộ Phong đáp :

- Được nhưng không biết mỗi người đi một ngã, hay là chúng ta cùng đi một thể để tìm chỗ nghỉ tạm ?

Mạnh Hồng Tiểu đáp :

- Tất nhiên chúng ta cùng chung tìm kiếm, như vậy có thể quán xuyến lẫn nhau, chẳng hay Phong đệ nghĩ sao?

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Như vậy cũng được ! Lần trước đệ đã đi qua nơi đây rồi, và ngẫu nhiên trông thấy sơn cốc ở phía Đông Nam, nơi đó cây cối um tùm lại có thác nước, cảnh sắc tuyệt đẹp. Lúc đó vì đệ có việc cần, không vào tận bên trong nên không biết rõ ràng sơn cốc đó là hang động hay không? Hôm nay, đằng nào cũng nhàn rồi, vậy chúng ta thử cùng đến đó xem sao? May ra kiếm được cái hang động rộng lớn, như vậy có phải chàng đã có nơi nghỉ ngơi rồi hay không?

Nói xong, chàng liền cùng Mạnh Hồng Tiểu đi luôn.

Đi được hơn dặm đã tới nơi. Hoàng Mộ Phong chỉ về phía trước và sau nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, thác nước đằng kia, hình như chỗ cạnh đó có một cái hang động thì phải, nhưng không biết trong đó có thú dữ hoặc rắn rết độc gì không?

Nói tới đó, Hoàng Mộ Phong cúi xuống nhặt một tảng đá lớn ném vào trong hang động. Mạnh Hồng Tiểu thấy vậy mỉm cười và lên tiếng :

- Phong đệ khỏi cần phải ném đá như thế vội, để tôi lại gần thử xem, sẽ biết là có mãnh thú hay không liền.

Hoàng Mộ Phong nghe nói nhìn Mạnh Hồng Tiểu và định cất tiếng hỏi thì Hồng Tiểu đã cướp lời nói :

- Phong đệ, có phải hiền đệ nghi ngờ bên ngoài có thác nước tuôn kêu như sấm động làm sao nghe rõ được động tĩnh bên trong phải không ?

- Đúng thế ! Tiểu đệ có nghi ngờ như vậy thật !

- Chắc Phong đệ thể nào cũng biết trong võ thuật có hai môn Thiên Thị và Địa Thính phải không?

- Có tiểu đệ có biết nhưng đệ nghe người ta nói thuật Địa Thính phải xung quanh yên lặng mới thi thố được . Lúc ấy trong mười trượng, cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, nhưng bất cứ có một tiếng động

nào xen vào thì kém linh động ngay. Bây giờ có nước thác đổ ầm như vậy, chị Hồng Tiểu làm sao mà thi thố môn Địa Thính đó được ?

- Phong đệ nói rất đúng, nhưng thuật Địa Thính của tôi khác hẳn vì ...

Nàng chưa nói dứt thì Hoàng Mộ Phong đã mừng rỡ vỗ tay buột miệng xen lời nói :

- Chị Hồng Tiểu ! Tôi biết rồi, môn pháp thuật chị định sử dụng đây có phải là Diệu Âm ...

Mạnh Hồng Tiểu không đợi chờ chàng nói dứt lời, đã gơ ngón tay trở bên tay phải lên dí vào mồm, khẽ “suyt” một tiếng ra hiệu bảo Hoàng Mộ Phong đừng nói tiếp nữa.

Hoàng Mộ Phong nhìn Mạnh Hồng Tiểu biết cử chỉ của nàng ta thế nào cũng có thâm ý gì đây, nên chàng ta mới nói đến chữ “Diệu Âm” chưa kịp nói nốt hai chữ “Thần Công” đã bị ngắt lời ngay.

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong đã hiểu ý mình, liền vẫy tay gọi chàng rồi cả hai cùng đi vào hang động.

Nhưng trước mặt hai người có một cái khe núi rộng chừng hơn ba trượng, ngăn cản ngay cái hang động kia, vậy ai phi qua được khe núi đó mới có thể vào trong hang động.

Nhưng muốn nhảy qua khe núi đó không phải là dễ, Mạnh Hồng Tiểu lắng tai nghe xem trong động có gì không?

Giây lát sau, nàng vừa cười vừa nói :

- Phong đệ, tối hôm nay chúng ta thật là may mắn, hang động này không có rắn độc và dã thú gì cả, và đúng là một hang động để ngủ tạm rất lý tưởng.

Hoàng Mộ Phong đợi Mạnh Hồng Tiểu nói xong, mới ngấm ngấm nghĩ :

“Diệu Âm Thần Công quả thật ảo diệu vô cùng ! Ta muốn thử thách xem công lực của chị Hồng Tiểu ra sao? Không ngờ nàng ta lại lợi hại đến thế, chỉ lắng tai nghe một cái là biết thực hư liền, như vậy đủ thấy Đằng Ma Bảo Lục quả là một cuốn kỳ thư quý báu vô cùng, nên thiên hạ ai ai cũng muốn cướp nó là vậy. Cũng vì thế chị Hồng Tiểu với Cổ Thanh Phong mới phải chịu xa nhau..”

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong đứng ngẩn người ra nghĩ ngợi, vẻ mặt rầu rĩ, hình như không nghe lời nói của mình vậy, nên nàng đoán chàng ta thế nào cũng có việc gì rất thương tâm chứ không sai, vì vậy nàng lại phải lên tiếng hỏi một lần nữa :

- Phong đệ lại nghĩ gì thế ? Sao cứ rầu rĩ như vậy hoài? Bây giờ chúng ta hãy vào trong động này nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải đi núi Hoài Ngọc để tế mộ Bàng Chân Chân.

Hoàng Mộ Phong nghe nói như người nằm mơ mới thức tỉnh, chàng thấy Mạnh Hồng Tiểu quan tâm đến mình như vậy, liền xin lỗi và đáp :

- Tiểu đệ nhút thối thất thần đứng nghĩ vớ vẩn để cho chị Hồng Tiểu phải đợi chờ lâu, xin chị Hồng Tiểu xá tội cho đệ nhé !

Mạnh Hồng Tiểu vội đáp :

- Sao Phong đệ lại khách sáo như thế ? Thiết nghĩ từ khi chúng ta kết nghĩa chị em với nhau đến giờ, tình đối với nhau như ruột thịt, vậy hà tất hiền đệ phải xin lỗi như thế làm chi?

Hoàng Mộ Phong với giọng cảm xúc đáp :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh, chúng ta hãy đi vào trong động đi !

Chàng chưa nói dứt thì Mạnh Hồng Tiểu đã đi trước, không thấy nàng nhún vai lấy sức gì, chỉ khẽ bước chân sang một cái, người đã qua khe núi đó liền, dáng điệu trông đẹp khôn tả.

Hoàng Mộ Phong cũng rú lên một tiếng, rồi tung mình nhảy qua cái khe núi đó.

Lúc ấy, Mạnh Hồng Tiểu đã nhóm lửa lên chiếu đường, Hoàng Mộ Phong rút thanh trường kiếm ở trên đầu vai xuống chặt những mây và gai quần chân, hai người một trước một sau liền tiến thẳng vào trong hang động.

Dưới ánh sáng lửa, hai người thấy trước mặt là một con đường bằng, hai bên vách trên đỉnh đều bằng đá bóng nhoáng, qua khỏi bụi gai, phía dưới đất rất phẳng lì không còn có cái gì vướng cản nữa. Vách đá bên phải có ba ngọn đèn dầu bằng đá nhô ra ở trên vách trông rất cổ quái lạ lùng, nhất là ngọn nào cũng có khá nhiều dầu và bác.

Mạnh Hồng Tiểu liền thắp sáng mấy ngọn đèn đó và vừa cười vừa

hỏi Hoàng Mộ Phong :

- Đấy, hiền đệ thấy chưa, tôi bảo trong này không có thú dữ và rắn độc gì cả mà !

Hoàng Mộ Phong mỉm cười đáp :

- Tài ba của chị Hồng Tiểu là tuyệt thế, đệ kính phục vô cùng.
- Ai khiến Phong đệ cứ tăng bốc tôi hoài như vậy?
- Ý của chị Hồng Tiểu muốn nói là ...

Chàng ta chưa nói dứt thì Mạnh Hồng Tiểu đã đỡ lời ngay :

- Ý của tôi nói là tôi bảo trong cái hang này không phải là của võ lâm hào khách tìm tu võ học, thì cũng là nơi ẩn cư của một thế ngoại cao nhân.

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Chị Hồng Tiểu, tất nhiên căn cứ vào ba ngọn đèn dầu trong hang động này, chúng ta biết được trong động này có người ở rồi, nhưng tại sao chị lại đoán chắc là thế ngoại cao nhân hay là võ lâm hào khách như thế ?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười đáp :

- Có lẽ Phong đệ chưa trông thấy rõ vị trí của mấy ngọn đèn này, nó xếp đặt theo phương vị Tam Bài. Bên trong hoặc giả còn có những cái gì ảo diệu cho chúng ta tìm kiếm nữa.

Hoàng Mộ Phong nghe thấy nàng ta nói rất hợp tình hợp lý, rất kính phục, liền gật đầu nói :

- Chị Hồng Tiểu, chị quả thật là người rất tử mỹ, tại sao trước kia tôi lại không nghĩ ra được như thế ?

Hoàng Mộ Phong vừa nói dứt, thì cảm thấy mình quá hấp tấp đã lỡ buột miệng nói ra hai chữ “trước kia” như vậy, vì đây là lần đầu tiên hai người mới tới hang động tìm kiếm chỗ ngủ, sao bây giờ chàng lại nói đến hai chữ “trước kia”, nên chàng nghĩ thầm :

“Nếu chị Hồng Tiểu điều tra biết trước kia ta đã đến đây rồi, như vậy có phải là nói dối bạn không?”

Hoàng Mộ Phong càng nghĩ càng thấy mình lừa dối Mạnh Hồng Tiểu như thế rất hổ thẹn với lương tâm, nên bộ mặt vàng khè của chàng đã biến thành đỏ hồng. Muốn che lấy sự hổ thẹn đó, chàng vội lên tiếng

hỏi :

- Chị Hồng Tiểu ! Chị còn nói là nơi đây có y tứ lắm, như thế là nghĩa lý gì ?

Lúc này, Mạnh Hồng Tiểu vừa đi vừa ngắm nhìn những đồ chạm trên đỉnh động và hai bên vách đá, nên không để ý sắc diện trên mặt của Hoàng Mộ Phong, bây giờ nàng nghe chàng ta hỏi liền đáp :

- Phong đệ thử xem những hình chạm trên kia là đồ án gì thế ?

Hoàng Mộ Phong rất lấy làm hồ thẹn, những hình chạm trên đó là những thứ gì, trước kia vì cứu người yêu mà chàng không để ý tới, sau được Diếu Ngao Cư Sĩ đem tới đây cứu chữa và dạy cho pho kiếm pháp tuyệt thế Phong Vân Lô Vũ. Ở trong động này nghỉ ngơi qua một thời gian nhưng vì dung nhan bị hủy, nản chí vô cùng, nên không để ý đến những hình khắc ở trên đỉnh và trên vách động như thế. Nên bây giờ bỗng thấy Mạnh Hồng Tiểu hỏi như vậy, chàng mới chăm chú nhìn những hình chạm trên đỉnh động, ngạc nhiên vô cùng và đáp :

- Chị Hồng Tiểu, những hình chạm trên vách đá này hình như những hình dáng của người ta.

Mạnh Hồng Tiểu nghiêm nét mặt lại nói :

- Phải, hình dáng của người ta thật, nhưng chưa biết chừng chúng ta nghiêng cứu những hình dáng này may ra có thể học hỏi được những môn võ học tuyệt thế cũng nên, như vậy chả có ý tứ là gì ?

Hai người vừa đi vừa chuyện trò đã đi đến chỗ đường quẹo, thì đường hầm đi tới đây là hết. Quay sang phía bên phải, trên vách cũng có hai ngọn đèn dầu, và nơi đó có một cái thạch thất khá rộng.

Hoàng Mộ Phong bỗng nghĩ ra một kế gì, vội khẽ hỏi :

- Chị Hồng Tiểu ! Chắc mấy ngọn đèn dầu này cũng có huyền bí gì đây. Ba ngọn ở phía trước để theo phương vị Tam Bài, còn hai ngọn ở đây hợp với ba ngọn kia chả là Ngũ Hành là gì ?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu khen ngợi nói :

- Phải đấy, Phong đệ thông minh thật, sau nay tương lai của đệ thế nào cũng rạng rỡ lắm!

- Chị Hồng Tiểu, bây giờ lại đến chị tặng bốc đệ rồi !

Hoàng Mộ Phong vừa nói vừa thắp sáng hai ngọn đèn kia, rồi mới

cắm thanh trường kiếm vào trong bao. Lúc ấy năm ngọn đèn đều thấp sáng trong đường hầm sáng tỏ ngay.

Hai người đã trông thấy rõ thạch thất này chỉ có một căn thôi. Giữa thạch thất lại có một ngôi mộ, trên đỉnh mộ có để một ngọn đèn dầu, ngọn đèn này hình như làm bằng đồng xanh, dầu đã cạn, bắc đã cháy xém. Chung quanh mộ có những bó rơm rạ vút lung tung và một ít đồ dùng, khiến Hoàng Mộ Phong trông thấy đã ứa nước mắt ra liền.

Mạnh Hồng Tiểu mắt nhìn chàng ta tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng, tiếp theo đó nàng thiết tha hỏi :

- Phong đệ, sao trông thấy ngôi mộ này lại khóc như thế ? Chả lẽ trong kia có việc gì thương tâm chẳng ?

Hoàng Mộ Phong thuận tay xé một mảnh áo chỗ cửa thạch thất, nhúng mảnh áo đó vào ngọn đèn cho nó hút dầu đủ, mới đem vào trong phòng để lên trên ngọn đèn dầu trên đầu mộ và thấp sáng luôn, rồi chàng nghiêm nghị nghiêng mình khấn vái, không biết chàng khấn những gì, nhưng chàng không để ý đến những lời hỏi của Mạnh Hồng Tiểu.

Mạnh Hồng Tiểu khẽ hỏi :

- Phong đệ ! Ngôi mộ mới này lại đã làm cho đệ rầu rĩ rồi phải không ?

Nếu nàng không hỏi thì không sao, sau khi nàng hỏi dứt lời, Hoàng Mộ Phong nhìn nàng một cách tức cười, rồi không sao nhịn được, chàng nghẹn ngào gọi một tiếng :

- Chị Hồng Tiểu !

Rồi chàng liền khóc òa lên :

Mạnh Hồng Tiểu lại nói tiếp :

- Ai mà chả có lệ, nhưng chưa đến lúc thì không nhỏ ra đấy?

Trong thạch thất một ngôi mộ lại có những đồ nấu nướng, vút bữa bải, tình cảnh này thật là huyền bí và u buồn khôn tả, huống hồ một ngọn đèn nhỏ li ti, lại thêm tiếng khóc náo nùng của Hoàng Mộ Phong càng làm cho cảnh tượng âm thầm và động phách thêm.

Mạnh Hồng Tiểu là một nữ hiệp, nhưng cũng phải cảm động và sồn lòng theo. Hoàng Mộ Phong càng khóc càng lớn tiếng, Mạnh Hồng Tiểu muốn an ủi cũng không tiện lên tiếng.

Một lát sau, Hoàng Mộ Phong mới gạt lệ, gượng nức nở nhìn Mạnh Hồng Tiểu và nói :

- Tiểu đệ đáng chết lắm, có một chuyện này chưa nói thật cho chị Hồng Tiểu nghe, chị hãy tha thứ cho đệ, thì đệ mới dám nói !

Mạnh Hồng Tiểu nửa an ủi nửa khuyên bảo và hỏi :

- Phong đệ, tôi với đệ như chị em ruột với nhau, sao đệ cứ dùng lời khách sáo như vậy, cái giết chết đáng chết, cái gì tha thứ mà đệ nói một thôi một hồi như thế làm chi?

Hoàng Mộ Phong đáp :

- Nơi đây tiểu đệ đã đến rồi, ngôi mộ mới này không phải là của ai xa lạ hết mà chính là của Điều Ngao Cư Sĩ ! Vì một lý lẽ riêng, đệ chưa tiện lập bia cho ông ta, cho đến giờ lòng đệ vẫn không yên là thế !

Mạnh Hồng Tiểu bây giờ mới vỡ lẽ và hỏi tiếp :

- Thế Phong đệ đã từng ở đây chữa thương và học kiếm pháp không?

- Đáng lẽ đệ chưa muốn nói cho chị Hồng Tiểu nghe chuyện này vội, nhưng vì thấy dấu diêm mãi trong lòng, lương tâm cắn rứt vô cùng. Chị Hồng Tiểu, chị có trách đệ không ?

- Phong đệ, có khi nào tôi lại trách đệ cơ chứ ? Hiền đệ nên nhớ người trong võ lâm chúng ta phải nên tu tâm dưỡng tính, đa sầu, thiện cảm như thế này chỉ làm tiêu hao tâm thần, có hại chứ không có ích lợi gì cả !

Ngừng giây lát, Mạnh Hồng Tiểu lại nói tiếp :

- Phong đệ, cổ nhân đã nói “Thế Sự Vô Thường”. Từ nay trở đi, mong đệ ngẫm nghĩ lời nói đó mà nên quan tâm một chút, đừng có vì việc nhỏ nhỏ mà lúc nào cũng rầu rĩ khóc lóc như vậy !

Nàng nói tới đó, ngọn đèn trên đỉnh mộ nhỏ dần. Hoàng Mộ Phong dùng tay áo khẽ phẩy bụi bặm ở trước mộ và nhìn Mạnh Hồng Tiểu nói :

- Chị Hồng Tiểu, giờ đã khuya rồi, nơi đây lại không có giường chiếu, chúng ta ngồi xuống đất nghỉ ngơi giây lát, chờ mai trời sáng tỏ, đệ sẽ đi cùng chị đến núi Hoài Ngọc để chị được thỏa mãn tâm nguyện.

Tất nhiên Mạnh Hồng Tiểu tán thành lời đề nghị đó. Hoàng Mộ

Phong liền nhặt ba viên sỏi nhỏ búng tắt ba ngọn đèn ngoài đường hầm, còn Mạnh Hồng Tiểu thổi khế một cái hai ngọn đèn ở bên trong cũng tắt luôn.

Hoàng Mộ Phong rất cảm phục tài ba của Mạnh Hồng Tiểu liền nói :

- Thần Công của chị Hồng Tiểu quả thật tuyệt thế, chỉ khế thổi một cái đã tắt một lúc hai ngọn đèn...

Mạnh Hồng Tiểu cứ để mặc cho chàng nói, chỉ cười thôi.

Hai người ngồi xếp bằng tròn, song song nhập định. Một lát sau, hai người đã hết mệt mỏi.

Vì việc riêng, Hoàng Mộ Phong đã thức tỉnh trước, chàng thấy Mạnh Hồng Tiểu vẫn còn nhắm mắt nhập định. Chàng đoán chắc lúc này nàng ta đang nghiên cứu Đằng Ma Bảo Lục nên không tiện gọi nàng ta dậy, liền rón rén đi ra bên ngoài thạch thất. Chàng ra đến ngoài cửa động hít một hơi dài.

Lúc ấy, tình cảnh bên ngoài động đã thay đổi, vì mưa xuống như thác đổ, nên nước phía dưới dâng lên rất cao và cả thác nước kia cũng đổ xuống rất mạnh.

Thấy cảnh tượng thay đổi nhanh chóng như vậy, Hoàng Mộ Phong lại hoài cảm về thân thể của mình lại rầu rĩ thêm nước mắt chảy quanh rất nhiều.

Không rõ Mạnh Hồng Tiểu đã lẳng lặng đi ra phía sau Hoàng Mộ Phong tự lúc nào. Chàng quay lại nhìn, mắt chàng vẫn còn đăm lẹ, chàng chưa kịp nói năng gì cả, nước mắt đã nhỏ ròng rọc xuống ngay.

Mạnh Hồng Tiểu có ý giải sầu cho chàng ta nên hỏi :

- Mưa như thế này không biết đến bao giờ mới tạnh. Như vậy, chúng ta phải đợi cho mưa tạnh mới có thể đi núi Hoài Ngọc được. Nhân lúc này, chúng ta thử nghĩ cách xem nhưng việc gì có ý nghĩa nào?

Hoàng Mộ Phong hờn hờ gật đầu hỏi lại :

- Những việc có ý nghĩa ư? Hay lắm ! Hay lắm ! Chị đã nghĩ ra được việc gì có ý nghĩa chưa?

Chàng chưa đợi Mạnh Hồng Tiểu đáp, đã nói tiếp :

- Chị đừng nói vội, để đệ thử đoán xem việc có ý nghĩa lớn mà chị

đang nghĩ là chuyện gì nhé !

Chàng lại hỏi tiếp :

- Xưa nay có việc gì chị cũng không dấu diếm đệ cả, và lúc nào cũng mong đệ có tương lai rạng rỡ, vì thế đệ mới dám đoán chắc việc mà chị mới nói có ý nghĩa đó... Việc thứ nhất là chị Hồng Tiểu thấy đệ biết tất cả các môn kiếm pháp thần kỳ của các danh gia đương thời, nên muốn truyền thêm Ma Kha Thập Tam Kiếm để đệ trở nên Giáng Ma Lang Quân thật sự để phò tri chính nghĩa, quét sạch yêu ma trong giang hồ. Việc thứ hai là ...

Mạnh Hồng Tiểu thấy ý nghĩ của chàng ta rất hợp với chân ý của mình, nên càng nói càng cao hứng và nàng cũng an ủi xen lời :

- Phong đệ ! Điều thứ nhất đệ đã đoán không sai rồi, như vậy việc thứ hai có lẽ đệ cũng sẽ đoán đúng. Như ý kiến của tôi, có phải đệ cũng muốn thắp sáng năm ngọn đèn này để dò xét xem những sự bí mật trong động này, may ra sẽ lược được những vật báu gì cũng chưa chừng phải không?

Hoàng Mộ Phong, Mạnh Hồng Tiểu hai người rất hợp ý với nhau, nên Mạnh Hồng Tiểu vừa nói ra, Hoàng Mộ Phong đã cười ha hả.

Hai người nói xong là làm liền.

Cả hai cùng đi từ từ vào trong động. Hoàng Mộ Phong hãy còn ít tuổi, vẫn còn tính trẻ con hơn, nên chàng vội chạy đến ngọn đèn thứ nhất trước. Mạnh Hồng Tiểu thấy khinh công của Hoàng Mộ Phong cao siêu như vậy, rất khen ngợi, đang định lên tiếng nói thì bỗng thấy Hoàng Mộ Phong tay cầm ngọn đèn đá, mặt tỏ vẻ kinh dị.

Thì ra ngọn đèn ấy khảm vào trong vách mà sao cứng rắn lạ thường, không thể nào lôi ra được.

Hoàng Mộ Phong nổi khùng đang định vận công hủy đèn đá đó đi, nhưng chàng ta bỗng cảm thấy cử chỉ đó quá lỗ mãng, vì vậy bộ mặt vàng của chàng đã đổi thành đỏ hồng.

Mạnh Hồng Tiểu đứng cạnh, thấy vậy đã nhận ra một phương pháp nữa mà Hoàng Mộ Phong chưa nghĩ tới, đang định tiến lên chỉ bảo thì Hoàng Mộ Phong đã nghĩ ra, liền nhìn Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười, vận sức vào cánh tay phải đẩy thử ngọn đèn đá đó vào trong vách đá xem sao?

Quả nhiên chàng chỉ khẽ đẩy một cái, ngọn đèn lồm ngay vào bên trong hơn tấc. Hoàng Mộ Phong thấy vậy trống ngực hơi đập mạnh. Mạnh Hồng Tiểu cũng tỏ vẻ mừng rỡ, nhưng hai người đang hớn hở thì đã thấy có sự biến hóa khác liền.

Đột nhiên có tiếng kêu “ùm ùm”, một tảng đá bằng phẳng ở trên cửa động nhẹ nhàng hạ xuống bịt chặt lấy cửa động. Trong động liền tối om ngay. Cũng may chỗ đứng của hai người còn cách cửa động nửa bước, nên chỉ kinh hoàng thôi chứ không bị việc gì cả.

Hoàng Mộ Phong muốn lôi ngọn đèn ra để cho tảng đá đó lại thẳng lên như cũ, ngờ đâu, ngọn đèn lồm vào bên trong vách đá rồi thì hình như bị đóng chặt bên trong vậy, không sao lôi trở ra được.

Hoàng Mộ Phong đành phải rút tay lại và ngơ ngác đứng ngẩn người ra.

Mạnh Hồng Tiểu không do dự gì hết, liền quẹt lửa thắp sáng năm ngọn đèn trước, để cho trong động sáng tỏ lại, rồi mới cùng Hoàng Mộ Phong nghiên cứu cách mở cửa hang động như thế nào.

Hoàng Mộ Phong lên tiếng nói trước :

- Chị Hồng Tiểu, tôi đã thử qua rồi, muốn lôi ngọn đèn ra như cũ, nhưng nó đã bị đóng cứng không sao lôi nổi, chưa biết chừng đèn này liên can đến bốn ngọn đèn kia cũng nên !

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Phong đệ cũng như tôi cùng một ý đoán ! Chúng ta cứ thử lần lượt đẩy từng ngọn đèn xem sao !

Hoàng Mộ Phong nghe nói vừa cười vừa đáp :

- Khỏi cần phải chị Hồng Tiểu ra tay, để đệ thử thực hành xem sao !

- Phong đệ cứ ra tay thử, tôi đứng cạnh đề phong cho, trong đường hầm này chưa biết chừng còn có mấy móc cơ quan khác cần phải có một người đứng cạnh phòng bị thì đỡ nguy hơn.

Hoàng Mộ Phong liền cùng Mạnh Hồng Tiểu từ từ đi tới dưới ngọn đèn thứ hai. Hoàng Mộ Phong giơ tay lên nắm chặt lấy ngọn đèn đá đó giây lát, chàng ta đã thử cả ba phương pháp lôi xuống, đẩy sang bay bên và kéo ra. Ba động tác đó đều không được hết, và chỉ còn có một cách từ từ

đẩy vào trong vách như cái đèn thứ nhất thôi.

Chàng vừa đẩy ngọn đèn được nửa tắc đã nghe tiếng kêu “ùm ùm”, tảng đá nơi cánh cửa động từ từ kéo lên, ngọn đèn thứ nhất cũng từ từ nhô ra như cũ.

Trong động lại sáng tỏ như thường. Hai người mừng rỡ quên cả đàn ông và đàn bà, ôm chặt lấy nhau, Hoàng Mộ Phong la lớn :

- Chị Hồng Tiểu ! Tôi biết rồi ! Tôi biết rồi !

Chỉ lời nói và thái độ ấy của Hoàng Mộ Phong cũng thấy chàng mừng rỡ đến thế nào rồi. Không đợi chờ Mạnh Hồng Tiểu nói, chàng ta đã kéo tay nàng đi tới ngọn đèn thứ ba liền.